

отчааніе и въ изгнание; и никой не ма чеше; моя гласъ са изгнбваше въ нченіето на тысащи други гласове! Но тогасъ той въ мученіето свое и мое ми са стори, чи свѣтлината еше близо да угасне; и като торжестваше противъ Смертьта, ми са чини, чи ми казваше да мѣла; и азъ са поутѣшихъ; защото она, който обори и строши гроба за другого, що еше гроба за него? Сланицето освѣти жѣлото мѣ лице; послѣ са скри. Темнината покри землата; не можа да обада колко време дѣржа. Плачъ оумилитенъ и жалень! а послѣ молчаніе по всюдѣ.

„Но, кой може да искаже страха на таа ноць! Тичахъ по оулиците градски; землата са клатеше подъ нозыте ми; кыците са тресаха; жибите еше напѣстили оулиците, а не и мертвыте, които ги гладахъ по сѣнката, като минѣваха оуплашени; и като чи шѣха да обадатъ нѣщо съ немзрданыте си оустны и потемнелыте си очи. Азъ ехъ братъ тѣхнъ; тѣи ма похараваха, и като минѣваха по край мене, гладаха ма и ми благадараха съ главокланіе. Тѣи станаха нхъ мертвыте да обадатъ на живыте, чи мертвыте можатъ да воскреснатъ.“

Тѣка Стареца са воспрѣ; и наче да говори по тихо:

„Отъ таа ноць азъ оставихъ, рече Стареца, всякъ другъ мысалъ земный; само да слѣжа Христѣ Богѣ. Патѣвахъ въ най отдалеченныте стра-